

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 12081

гр. София, 29.03.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 54 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА СТ. ВЛАЙКОВА**

като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА СТ. ВЛАЙКОВА** Гражданско дело № 20211110144128 по описа за 2021 година

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 225, ал. 1 ЗСВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на П.Р.Б. да заплати на Б. Х. П. сумата от **52 774.40 лева**, представляваща неизплатена част от обезщетение, следващо му се при освобождаването му от длъжност като следовател в Н.С.С. на основание чл. 165, ал. 1, т. 1 ЗСВ- при навършване на 65- годишна възраст, която част е формирана от осемкратния размер на последното получено от Б. П. брутно месечно възнаграждение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда- 27.07.2021г., до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от **7927.00 лева**, представляваща обезщетение за забава върху тази сума за периода от 20.01.2020г. до 26.07.2021г.

Ищецът твърди, че в периода от 01.05.1995г. до 10.10.2018г., когато се пенсионира поради навършване на 65- годишна възраст, работил като следовател в Н.С.С., поради което при прекратяване на правоотношението в правната му сфера възникнало вземане за обезщетение в размер на 20 брутни заплати съобразно нормата на чл. 225, ал. 1 ЗСВ. Твърди, че въпреки това и съобразно заповед на главния прокурор му било изплатено обезщетение в размер на 12 брутни месечни възнаграждения, тъй като, необосновано според него, от обезщетението му, което с оглед продължителността на прослуженото време като следовател в НСлС възлизало на 20 брутни възнаграждения, били приспаднати получените от него 8 възнаграждения, изплатени му като обезщетение при съкращаването на щата в МВР вследствие обособяването на Н.С.С. като самостоятелно звено в рамките на съдебната власт. Изяснява в тази връзка, че в периода от 16.07.1981г. до преминаването на НСлС към съдебната система заемал преимуществено полицейски длъжности, както следва: „районен инспектор“ при Димитровско РУ при Софийско градско управление на МВР за периода от 16.07.1981г. до 14.08.1984г., „районен инспектор“ при Софийско градско управление на МВР за периода от 14.08.1984г. до 07.04.1993г., и „разузнавач“ в 01 група „Криминална полиция“ в 03 РПУ при СДВР за периода от 07.04.1993г. до 01.05.1993г., като единствено в периода от 01.05.1993г. до 01.02.1995г. заемал длъжността „следовател“ към МВР. Счита поради това, че полученото от него при преминаване на НСлС от МВР към съдебната система обезщетение в размер на 8 брутни възнаграждения неправилно е било приспаданото от изплатеното му при прекратяване на правоотношението с прокуратурата обезщетение, тъй като през по- голямата част от периода, в който е работил към МВР, не е заемал длъжността „следовател“, а полицейска длъжност. При тези съображения претендира да му бъде изплатена неплатената част от обезщетението по чл. 225, ал. 1 ЗСВ, възлизащо на 8

брутни възнаграждения в размер на по 6591.80 лева всяко, обезщетение за забава, законна лихва, както и разноски.

В законоустановения едномесечен срок е постъпил отговор на исковата молба по чл. 131 ГПК, с който ответникът оспорва исковете, поддържайки, че правилно е приспаднал от следващото се на ищеца обезщетение по чл. 225, ал. 1 ЗСВ изплатеното му по-рано-при отделянето на НСлС от МВР и обособяването ѝ като структура в рамките на съдебната власт, обезщетение по чл. 68, ал. 1 ЗМВР от 1991г. (отм.), тъй като, доколкото към момента на освобождаването му от МВР, ищецът вече заемал длъжността „следовател“, изплатено му обезщетение било такова по чл. 139г ЗСВ (отм.). С оглед на това, доколкото процесното обезщетение се характеризира със своята еднократност, а и доколкото съгласно трайно установената съдебна практика от значение за дължимостта на обезщетението била заеманата длъжност и изпълняваната функция, а не структурното звено, към което тя принадлежи, счита, че освобождаването на ищеца от длъжност поради навършване на 65-годишна възраст се явява повторно по смисъла на нормата на чл. 225, ал. 4 ЗСВ след първоначалното му освобождаване в качеството му на следовател към МВР. В условията на евентуалност оспорва и размера на претенцията, считайки, че осемкратният размер на брутното месечно възнаграждение за последния отработен месец преди освобождаването на ищеца от длъжност- това за месец септември 2018г., възлизащо на сумата от 6591.80 лева, възлиза на сумата от общо 52 7324.40 лева, а не на претендираната сума от 52 774.40 лева. Претендира разноски.

По иска с правно основание чл. 225, ал. 1 ЗСВ процесуално задължение на ищеца е при условията на пълно и главно доказване да установи, че е бил освободен от сочената от него длъжност „следовател“ в Н.С.С., че е заемал тази длъжност в продължение на сочения от него период с продължителност от поне 20 години, както и размера на брутното му месечно възнаграждение за месеца преди освобождаването му от длъжност- арг. чл. 229 ЗСВ във вр. с чл. 228, ал. 1 КТ.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже изплащането на пълния претендиран от ищеца размер на обезщетението, за което не се сочат доказателства, но не се и излагат твърдения, както и основанията освобождаването на ищеца от длъжност, считано от 10.10.2018г., да се счита за последващо по смисъла на нормата на чл. 225, ал. 4 ЗСВ, респ. изплатеното му обезщетение по ЗМВР при уволнението му поради съкращаване на щата в МВР с оглед преминаването на НСлС към съдебната система да се приравни на това по чл. 139г ЗСВ (отм.) и да бъде приспаднато от обезщетението по чл. 225, ал. 1 ЗСВ.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи съществуването на главен дълг, изпадането на длъжника по него в забава, както и размера на вредата, изразяваща се в пропуснатата полза от ползване на съответния паричен ресурс и съизмеряваща се със законната лихва за периода.

Съобразно изричните твърдения и оспорвания в исковата молба и в отговора на същата на основание нормите на чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК като безпорни между страните и поради ненуждаещи се от доказване следва да бъдат отделени следните обстоятелства: че в периода от 01.05.1995г. до 10.10.2018г. ищецът е заемал длъжността „следовател“ в Н.С.С., като преди това последователно е заемал длъжностите, както следва: „районен инспектор“ при Димитровско РУ при Софийско градско управление на МВР за периода от 16.07.1981г. до 14.08.1984г., „районен инспектор“ при Софийско градско управление на МВР за периода от 14.08.1984г. до 07.04.1993г., „разузнавач“ в 01 група „Криминална полиция“ в 03 РПУ при СДВР за периода от 07.04.1993г. до 01.05.1993г., „следовател“ към МВР- в периода от 01.05.1993г. до 01.02.1995г.; че бил освободен от длъжността „следовател“ в НСлС, считано от 10.10.2018г. на основание чл. 165, ал. 1, т. 1 ЗСВ- поради навършване на 65- годишна възраст; че последното получено от него брутно

възнаграждение- това за м. септември 2018г., възлиза на сумата от 6591.80 лева; че след освобождаването му било изплатено обезщетение по чл. 225, ал. 1 ЗСВ в 12-кратния размер на това месечно възнаграждение, както и че при прекратяване на правоотношението му с МВР поради обособяване на НСлС като самостоятелна структура- част от съдебната власт, му било изплатено обезщетение по ЗМВР в размер на 8 brutни месечни възнаграждения.

Представените от ищеца и ответника документи следва да бъдат допускати за събиране като писмени доказателства по делото, доколкото касаят релевантни за предмета му обстоятелства.

Без уважение следва да бъдат оставени исканията на ответника за задължаване на ищеца да представи извлечение от ведомостта за изплатените му осем brutни заплати, доколкото няма основание да се счита, че такова се намира у ищеца, а и доколкото изплащането им не е спорно между страните. Без уважение следва да бъдат оставени и исканията за задължаване на ищеца да представи в оригинал всички издадени от МВР и приложени към исковата молба документи, както и УП- 3, издадено от МВР, доколкото искането в този смисъл не е обосновано като относимо както при формулиране на доказателственото искане, така и въз основа на изложените в отговора на исковата молба конкретни доводи и възражения.

На ответника следва да бъдат издадени исканите от него съдебни удостоверения по представени от него в тридневен срок от получаване на съобщението проекти за такива.

Делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание.

Така мотивиран и на основание чл. 140 ГПК във вр. чл. 146, ал. 1 и 2 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПУСКА събирането като писмени доказателства по делото на представените от страните с исковата молба и с отговора на исковата молба документи.

ДА СЕ ИЗДАДАТ исканите от ответника съдебни удостоверения по представени от него в **тридневен** срок от получаване на препис от настоящото определение проекти за такива.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ останалите доказателствени искания на ответника.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **28.04.2023г.** от **11:15 часа**, за когато страните да бъдат призовани.

УКАЗВА на страните, че могат да уредят спора помежду си чрез медиация. При постигане на спогодба дължимата държавна такса за разглеждане на делото е в половин размер.

КЪМ СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД действа програма „Спогодби“, която предлага безплатно провеждане на медиация.

Препис от настоящото определение, в което е обективиран проектът за доклад по делото, да се връчи на страните, а на ищеца- и препис от отговора на исковата молба и приложенията към него.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____